

Torben Hjul Andersens prædiken 3. søndag efter helligtrekonger

Taler

Torben Hjul Andersen
Domprovst over Haderslev Stift

Dato

22. januar 2023

Sted

Haderslev Domkirke

Omstændigheder**Prædikentekster**

Paulus' Brev til Romerne, kapitel 12, vers 16b-21
Matthæusevangeliet kapitel 8, vers 1-13

Salmer

Lovsynger Herren, min mund og mit indre
Herre, du vandrer forsoningens vej
Stille er min sjæl til Gud
At tro er at komme
Du, Herre Krist, vers 5
Guds kærlighed ej grænse ved

- 1 Han løb igen ude i skoven. Aggressivt. Ikke sådan som han tidligere havde løbet
i skoven, hvor han havde lagt mærke til lyset, de smukke iskrystaller i
småpytterne, de ranke stammer. Det så han ikke mere. Nu var løbet ikke let,
men aggressivt. Ligesom han løb i går og i forgårs. Hele tiden kørte det i en sløjfe
5 inden i hans hoved: Den velklædte mand med computer, regneark, lovende
tabeller, fine ord om at investeringerne her ville være mere lønsomt end den
normale pensionsopsparing. Hans egne tal sat ind i et regneark og drømmen om
det gode pensionistliv blev pludselig realistisk. Han hørte ordene – fremmede,
svære, professionelle lød de og sine egne kluntede spørgsmål inden i sig, medens
10 fødderne blev sat hårdt i jorden. Og underskriften. Og de første løfterige
tilbagemeldinger. Vreden satte ekstra kraft – og fortvivlelsen. For så var der en
lang pause i tilbagemeldinger og han så de alarmerende overskrifter i aviserne, og
ingen reaktion på alle hans mails og telefonopkald. Tavshed indtil brevet kom.
Brevet om konkurs, højrisikoinvestering, tab og mange juridiske ord. Pengene er
15 tabt lød det i ham, skridt efter skridt ude i skoven.

- Den mand løb. Andre gør noget andet. Rigtig mange har oplevet, at et eller flere
mennesker har påført en smerte, som gør så ondt, at alt kredser om det. Så man
må ud at løbe. Hakke brænde til flere års forbrug, græder – eller hvordan man
20 ellers prøver at få en smerte ud af kroppen. Det kan være den smarte sælger som
lokker mennesker ud i risikable investeringer. Det kan være barnet der er blevet

udsat for et overgreb. Ægtefællen der var utro. Vennen der svigtede i den afgørende situation. Der kan være så mange følelser, som farer rundt i kroppen – også følelser som ikke er særlig civiliserede – f.eks. hævnfølelsen. Det kan være skræmmende at mærke, hvor stærk den er.

Paulus kendte den følelse. Ellers havde han ikke skrevet sådan som vi hørte det læst for lidt siden. Der er nogle teologer, som har lavet en genskrivning af afsnittet fra romerbrevet. Jeg vil læse genskrivningen: ”Lad være med at hævne dig, det kan du overlade til Gud. Du ved jo alligevel ikke alting, men du ved dog fra skrifterne, at han siger, at hævnen tager han sig af. Lev i fred med andre mennesker så langt som overhovedet muligt og tænk på det, der er godt for alle. Lad dig i det hele taget ikke ophidse af det onde, men vind over det med det gode. Er din fjende sulten, så giv ham mad, er han tørstig, så giv ham noget at drikke. Og lad så Gud tage sig af jeres fjendskab, som han i skrifterne lover at gøre det.” Kort sagt: Overlad din hævnfølelse til Gud og gør det gode i mellemtiden. Det er en præcis genskrivning.

Paulus havde ikke skrevet sådan, hvis han ikke selv havde kendt kampen. Men det er stadig en kamp, og det ved du, hvis du har haft dine løbeture i skoven – eller hvad du har gjort for at få smerten ud. Men Paulus kender følelsen, så du og jeg må ikke blive forskrækkede over at vi knytter hænderne i lommerne. Paulus siger, at de knyttede næver godt må være i lommerne, men de må ikke komme op af lommerne. Hævnen tilhører Gud. Når hænderne kommer op af lommerne, skal de bruges til at gøre det gode.

Modsat mennesket kan Gud bære hævnen. Ja, han tager den på sig. Helt ind til det urimelige. Han knyttede ikke sine hænder, da de piskede ham eller satte en tornekrone på ham langfredag. Hans hænder blev derimod bundet op, spredt ud, hamret til blods så hævnens galskab stod så helt tydeligt. Det fører kun til død og grav. Gud kan bære hævnen, så de sten, som vi har lyst til at kaste eller de nagler vi har lyst til at banke i andre menneskers kroppe, dem kan vi lade ligge ved korset. Ja, det skal vi, siger Paulus. Det er der livet er. Livet der gik ud af graven. Mærket, men der er livet. Hævnen fører kun til død og grav. At lade Gud tage sig af hævnen, det fører til liv.

Jesus viste vejen i hele sit liv. Som i dagens evangelium, hvor der kommer en officer fra en besættelsesmagt. Hans tjener eller hans søn er syg derhjemme og lider forfærdeligt. En officer i en besættelsesmagt. Jesus siger ikke noget med at

han bare kan rejse hjem. Ikke noget med at han bare kan bede til sine egne guder. Ikke noget med at tænke på, hvad andre tænker. ”Gå, det skal ske dig, som du troede.” Hænderne – ordene handlede godt. ”Herre, du vandrer
65 forsoningens vej, selv både flygtning og fredløs. Drevet af kærlighed måtte du gå for os ad smerternes gade.” Sådan sang vi, og salmedigteren har helt sikkert læst dette sted hos Paulus. Drevet af kærlighed måtte du gå for os ad smerternes gade. Smerternes gade er også den dag, hvor Jesus skulle se ud over frygten for at røre ved en spedalsk; frygten for at støtte en besættelsesmagt. Paulus, Matthæus
70 og alle de andre skribenter i Det nye Testamente fortæller side op og side ned, at Jesus gik – drevet af kærlighed. Sådan er den Jesus, der blev født i stalden i Betlehem – han elskede mennesker, og så måtte han gå ud for at handle godt. Giv os mod til at gå den vej, bad vi i salmen.

75 Det kan være svært at bede den bøn om at gå forsoningens vej, når vi løber i skoven, hugger brænde i vrede, eller hvad vi nu gør. Vi ved godt at ønsket om hævn kun fører til død og grav; hvis vi er oppe i den store skala, så helt bogstaveligt, men også i mindre format ved vi fra os selv, at al den kredsen om hævn kun får vores liv til at forkrampe – og vi dør en lille smule. ”At tro er at
80 komme til det der er større end vi kan forstå.” Tro handler ikke kun om de pæne følelser. Troen vedrører hele menneskelivet – også de sider vi ikke er stolte ved, og også hævnfølelsen er kendt i Guds verden. Det siger Paulus helt direkte i dagens epistel. Om lidt skal vi synge: ”At tro er at stille sin ind under ordet, som myndigt får røst – og finde sig tiltalt og tåle dets sandhed og gribe dets trøst.” At
85 finde sig tiltalt og tåle dets sandhed. Det er det, som han skal høre ude i skoven. Det er det, som vi skal høre i vores forskellige steder, hvor vi fletter tornekroner, ordner pishen og gør nagler klar til at hamre i kroppe. Hævnen tilhører Gud. Når hævnen nu tilhører Gud, så må jeg hellere aflevere det til ham, men det er en kamp at aflevere det, og de fleste af os kan nok kun aflevere en lille del af det
90 ad gangen. Vi kan tage det med til alteret og når vi går ned fra nadveren, har vi fået hans kærlighed i vores mave – og måske har jeg denne søndag kunnet lade en af mine mange nagler ligge ved alterets fod. Næste søndag måske en mere. Let er det ikke, men det er livets vej.

95 Til sidst: Nogle gange er det mit navn en eller anden hvisler ud mellem tænderne under løb i skoven. Herre forbarm dig. Tilgiv mig. At du, Jesus kan bære både skyld og hævn er virkelig gudsligheds skær. Det er større end jeg kan forstå. Men jeg kan høre og jeg kan inderst inde mærke, at netop her i din nærhed kan jeg leve et menneskeliv. Her er der frihed. Frihed til at leve.

I den tro sendes jeg ud i kamp for liv.

Amen.

105

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

110

Tags

3. søndag efter helligtrekonger, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/torben-hjul-andersens-praediken-3-sondag-efter-helligtrekonger>

115

120

125

130

135